

Βρώδια Ι Ιουλίου 1946

Αγαπητέ Ανδρέα,

Πήρα τὸ προχθέςινὸ σου γράμμα καὶ σε βομβαρδίζω ἀμέσως μὲ ἄλλο. Σήμερα καθὼς ξαίρεις θὰ ριφθῆ ἀτομικὴ βόμβα μὰ δὲν ἐλπίζω νὰ σε συνταράξει περιθόττον ἀπὸ τὴν ἀτομικὴν ποῦ σου ρίπτω μὲ τὴν εἶδησιν ὅτι μεγάλη σύγκρουσις ἐπῆλθε μετὰξὺ δυὸ τεραστίων ἀντιμαχομένων παρατάξεων, ἐμοῦ καὶ τῆς ἀλοόπας. Συναγωνιστῆς δίπλα μου στέκεται καὶ ὁ Σίμος, φαντάσου δὲ νὰ λέγω, φαντάζεσθε πράματα ποῦ οὔτε ὑπάρχουν οὔτε γίνονται, μεγαλοποιεῖται δὲ ὠρισμένα μικροπράματα διὰ νὰ δημιουργεῖται φασαρὶς. Μὲ ἠπειλήσε ὅτι θὰ τὸ πῆ τοῦ θεοῦ μου γιατί λέει ἐσὺ δὲν μοῦ ἔχμας τίποτε ἕως τώρα καὶ ἀποπῶ τί σου γίνεται. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ σύγκρουσις ἐπῆλθε διὲν ἠθέλησα μαζί μὲ τὸν Σίμον νὰ βλοστηρίξωμεν ὀλίγον δὲ μερικὰ σημεῖα τὴν ἑλέγκων. Ὅπως δὴ ποτε εἶναι τὰ τελευταῖα πράματα ποῦ λαμβάνω ὅτι ὄψιν.

Σημειώτεον ὅτι περνοῦμεν κατὰ τὰ ἄλλα θαυμάσια γιὰ τί ποτίζω τακτικὰ τὰ φτιόρα, ἐκτὸς τῶν τῆς ταρράτσας ποῦ θὰ τὰ ἀφίω νὰ ξεράνουν, καὶ γιὰ τὸ μού ἔταξεν νὰ μού ὀώσει ἕναν καντελόνη ἄσπρο.

Ἐλπίζω πὼς μόλις πάρης τὸ γράμμα μου θὰ ἔχω τὴν ἴδιαν ἔραν καὶ ἐγὼ τὰ δικά σου ἔχες εἰχαμε ὅσο ἀσκεῖν, ὁ σύλλογος δεξιοδίν πρὸς τιμὴν τῶν ἀποφοίτων. Ἦσαν παρόντες ἐκτὸς τῶν μαθητῶν καὶ ὅλοι οἱ νεοὶ καθηγηταὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δωδεκανήσιοι, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἐνθουσιασμένοι διὰ τὴν ἀπελευθερώσιν τῆς πατρίδος τῶν. Ἐκείνην τὴν στιγμήν κατὰ τὴν διαρκείαν τῆς γιάρτης ἀνέβηκα εἰς τὸ βῆμα καὶ ἔκαμα ἐκ τοῦ προχειροῦ μιᾶν εὐνοίαν πλὴν ὠραιότητα, διήλθον γιὰ τὰς δωδεκάνησα, τὸσον ὠραίαν ὡστε ὁ Συριώτης μου εἶπε. Νὰ μού ἐπιτρέψεις νὰ σου δώσω ὅχι τὰ τυπικὰ συγχαρητήρια μου ἀλλὰ τὰ ἐγκάρδια μου. Σοῦ δίδω λίγα ἀποδάματα γιὰ νὰ καταλάβης.

Ὁ βαθευτόχαρτος ποιητῆς τῆς γενιᾶς μας διακατεχόμενος ἀπὸ μεγαλειώδη τῆς ψυχῆς δυναπλάσματα διήλθον ὅτι χόους μέδα στοὺς ὁποίους ονειρευόμενος τὴν θεᾶν. Ἐλευθερίαν ἐτοίμηγ νὰ ἐγκαθιδρύσει τὸν θρόνον τῆς στήν αἱματοβρεχτῆ γῆ προφητεύει. Στὴ σκιά χεροπιασμένη, ὅτῃ σκιά βλέπω ἐγὼ κρινοδάκτυλες παρθένες ὄπου πλεκουνα χορὸ.

Κι ἡ ψυχὴ μου ἀναγαλιάζει πὼς ὁ καρφός καθε μιᾶς γλυκορυσσο εἶ μάζει γάλα ἀνδρείας καὶ λευτερίας.

Διακατεχόμενοι καὶ ἡμεῖς σήμερον ἀπὸ τὰ ἴδια μεγαλειώδη τῆς ψυχῆς δυναπλάσματα, νοιώθοντας πέρα ὡς πέρα τὸ μεγαλεῖο τοῦ θεοῦ βωμοῦ ποῦ ψήλωσαν ἀρρενωπὴν γενιὰ μας πρὸς τὴν ἐλευθερίαν ἀνάμεσα εἰς τὸ ἀνκλυτὸ φρααίων ὡς ἀφιδουμένην κερκίδα τὴν ψυχὴν μας νὰ ἀναγαλιάζει χαρπῆ, γιατί ὄχι ὅτῃ σκιά μα' ὅτῃ ΦΩΣ, εἰς τὸ ΦΩΣ χεροπιασμένες ὄπου πλένουμε μεῖς κρινοδάκτυλες παρθένες ὄπου πλένουμε χορὸ. Χορεύουν αἱ δώδεκα τοῦ Αἰγαίου νύμφαι. Χορεύουν τὰ δώδεκα νησιά.